

GHEORGHE MIHAI BÂRLEA

Remember

Prieteni, cum ne-am dat trecerii
frunzei căzătoare, risipei și vinului,
cu pieptul țăfnos bravând sfiala,
am băut licori promise îngerilor
și părea că ni se scurtează calea spre stele,
am îngânat psalmii iubirii
stând la pândă să-i fotografiem ochii
indiferenți că vântul ne oxida imperceptibil
zâmbetul;
totul părea posibil,
ne simțeam stăpâni până și pe fluturi
în numele inocenței clamate zgomotos
împotriva fricii,
în sine o seducție metafizică greu de învins;
dar frumusețea și fiica ei inocentă, iubirea,
mereu în trecere, mireasă grăbită,
pe lângă elanurile noastre conectate
la tensiunea impulsurilor primare
și a clipelor în risipire?
cu ochi albaștri sau deruntant de negri
greu de descifrat de cel neinițiat în taine,
și, tu, pradă visului, n-ai fi putut rezista
fără să-i cazi în genunchi
sedus de invincibila-i atracție –
o teroare de nerefuzat ...

Sfiosul suflet

Cât de trist ești, sfiosule suflet,
și cât de morocănos devii
când te gândești la moarte!

Simți pe limbă gustul putred al lutului
și-l tușești cu un reflex sălbatic;
te izbește în auz o voce necunoscută,
exilată în somn,
și îți sângerează cuvintele,
rostogolindu-le cu o iremediabilă scârbă.

Obrazul este propria ta umbră –
o pojghiță tocită de vânt;
inima se revoltă,
nu are nimic de ascuns,
se simte o scoică minusculă
descărnată pe nisipul fierbinte al mării;
gura ta nu se mai satură de apa descântată
și, totuși, visezi, sfiosule suflet...

Nimic întâmplător

Pentru Ana Blandiana

Nimic întâmplător în viețile noastre
și, de aceea, trăiesc în convingerea
că memoria nu trădează existența,
ci o confirmă, salvând-o,
pentru supraviețuirea tuturor.

Gloria a fost, pe parcursul vieții,
un eveniment uneori suspect sau dizgrațios,
într-o mulțime ce făcea coadă la propria-i condiție,
în care m-am regăsit ca într-un film mut,
în alb negru,
mai mult uimită decât speriată
și, la un moment dat, din instinct mi-am zis:

Doamne, câtă răbdare ai cu viețile noastre,
deși plânsul este interzis,
iar ipocrizia este clamată ca virtute...

Grădina metafizică

Pentru Ana și Mircea Petean

Încrezători în propriile noastre utopii,
ne aparținem cu fervoare,
închidem depărtări între pleope
și ne visăm în Liguria,
zugrăvind prin contrast imagini
din grădina noastră metafizică,
înfiorați de fiecare petală
care se rostuiește în mugurul trandafirului;
dubito ergo sum, repetăm,
și zilnic inventăm noi metafore ale
miraculoaselor metamorfoze ale florilor;
astfel evadăm din zgomotul furios
al orașului în calm, detașare, seninătate.

Clepsidra

Ce să fac cu tine, clepsidră?
Îmi sugerezi cât de fluide
sunt secundele și mușcătura perfidă
a viperei și lamentația inutilă
în căscatul adânc al nopții;
există misterul lentei pierderi
pe tăișul lunii în magia ta,
dar nu sunt pregătit pentru pariul cu tine,
transmiți fiori de neînțeles
pentru logica mea de profan,
nu mă hazardez să descifrez
oculte tale mesaje;
știu că am ceva comun cu nisipul
din creierul tău – alunecă printre degetele mele
zile, neștiind câte au mai rămas
din puzderia de stele să răsară,
cu nesfârșita lor muzică în cădere.

Sfera

Cu ochii te legi de lume,
prin vis imaginezi lumi.

Timpul este doar un câmp de translație
prin care fascicule de lumină
tatonează nevăzutul dintre realitate și vis;
distanța este insignifiantă,
poate fi în miimi de secunde
sau depinde de ritmurile inimii
îndrăgostite de o himeră,
dar ochii și inima sunt împreună

